

Der varheit der Gneifen

als durch den ehrenwerten
Otto van Knoelbissler mit sauerkrauts und die zerstoerte zug
endeckt und geschrieben,
als warnung und abschreckung fuer die ganze menschheit.

Fluguntaugliche Federvieh 1518

På allmän begäran från våra läsare har vi på Hugo Förlag gjort efterforskningar för att om möjligt kunna ge ut valda delar av *Der Warheit Der Sneyfen*. Det tog oss väldigt lång tid innan vi kunde få tag i en representant för förlaget Fluguntauglische Federvieh, som sedan 1518 har rättigheterna till *Der warheit der Sneyfen*, för att inleda förhandlingarna. Dessa förhandlingar blev långa och hårda, men vi på Hugo Förlag kunde få loss valda delar eftersom Fluguntauglische Federvieh gick i konkurs 1530 efter att deras störste författare Otto van Knölbissler mit sauerkrauts und die zerstörte zug hade blivit bränd på bål 1528 i Nürnberg. Det kan tyckas vara en hård dom att bli dömd till döden för att ha skrivit en bok, men detta var inte den egentliga anledningen. Faktum var att han blev dömd för högförräderi för upproriska skrifter i skvallertidningen *Wir haben keine kopf*. Därför gick Nürnberggrättegången som den gjorde. Boken *Der warheit der Sneyfen* var det ingen som brydde sig det allra minsta om, eftersom ingen brydde sig om att läsa den.

Anekdoten om den sloea lien

begynnelsen war lien och lien war sloe ty det funnes ingen som hade kunskap om hur liar maa slipas. Daa talade liens aegare och sade: "Det wara en stor skam att det ej i vaerlden finnas naagon som liar kunna slipa."

Saalunda beslutade sig liens aegare att inmundiga sig kunskapen om hur liar maa slipas "ty" sade han:

"Det man ej verkstaella i egen kraft bliva icke verkstaellt."

Och liens aegare gav sig ut i vaerlden foer att, daerest moejlighet gavs, inmundiga sig kunskapen om hur liar maa slipas. Detta beslut visade sig snart orsaka liens aagare mycken huvudbry. Vaerlden visade sig wara mycket stoerre aen liens aegare naagonsin hade kunnat foerestaella sig. Och fylld av ondsinta skapnader som gneiser och annat otng. Dessa gneiser wara bland de mest ondsinta skapnader som evolutionen har lyckas framavla. Deras huvudsakliga intresse wara att kriga. Krig wara ett mycket egendomligt ord. Dess ursprung kunna haerledas aenda till gneifernas forntid. Man kunna saega att saa laenge det hafwa funnits gneiser, hafwa det ock funnits krig. Det wara ock enkelt att konstatera att trots dess digra brukande wara krig ett ringa omtyckt ord. Med detta i aatanke foerefaller det maerkligt att just detta ord brukas saa hymnigt som det nu goera. En foerklaring till detta kunna wara att de flesta gneiser se krig som vore det roligt. Man kunna till och med saega att krig wara foerstroeelse foer de flesta gneiser. Detta kunna beto paa deras ringa foer att inte saega foersumbara intellektuella foermaaga. Haer i Tyskland wara vi bethdligt mer intellektuella hvilket hufvudsakligen maerklas genom att vi mer saellan kriga. Faktum wara att Tyskland wara en utaf werldens mest intellektuellt hoegtstaaende nationerna. Endast min blghet hindrar mig att saega att Tyskland wara den mest intellektuella nationen i hela uniuersum. Men med tanke paa att uniuersum wara mycket stort, kunna en dylik utsaga waecka anstoet hos maangen

intelligent warelse, daerest naagon sådan staa att upptaeckta i uniuersum. Inte foer att jag personigen skulle tro att saa wara fallet, men man kunna aldrig ta liknande saker foer giftna. Foer att komma tillbaka till konstaterandet att gneifer wara foertjusta i allt hward krig och krigande heta, kunna man till yttermera wisso tilllaegga att ewar gneifer dyka upp, orsaka dessa stridigheter i naagon form.

Jag hade en gaang den tveksamma aeran att bli foerestaelld foer en gneif. Saalunda tog jag till orda, talade och sade:

"J weten icke warom J kringen. Solens uppstigande wara ett krigstecken, i synnerhet om denna woro rosa. Sammalunda wara ock solens nedgaaende bakom den laangt bort belagna horisonten ett krigstecken. Det oewergaar mitt ringa intellekt huru detta kunna vara wettigt."

Gneifen jag hade bliwit foerestaelld foer svarade och sade:

"Trot jag det, du är ju maenniska."

Efter denna growa foerolaempning avslutade jag samtalet utan att daertill laegga ett enda ord. Dessa wedermoedor fick nu liens aegare kaenna af, daa han ut i den vida waerlden gick. Redan den foersta astone, då han paa waerdshus skulle ta in, moette han dem: Gneiferna! Han

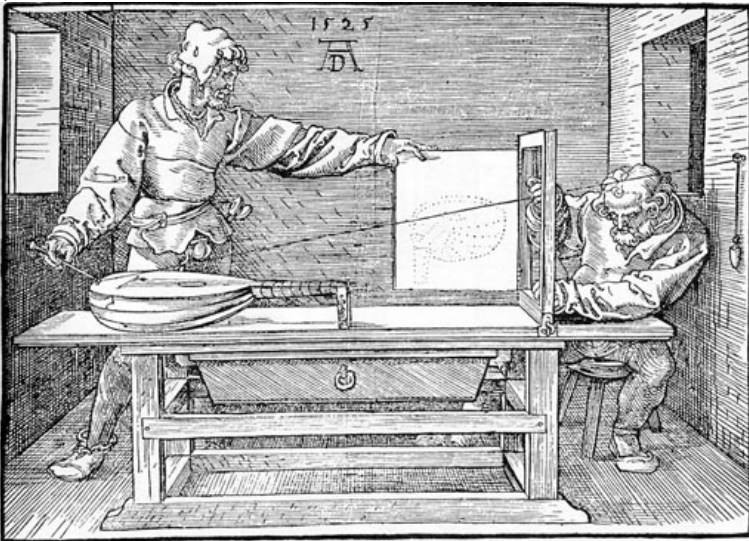
blev i sin sjæl saa foerskræckett att han omedelbart begav sig hem, och sket i att inmundiga sig kunskap om hur liar maa slipas.

Anekdoten om den stora myrstacken

En gång foer længe sedan levde en gneif kallad Flaengvaldt den vise, saa kallad emedan hans vishet vida oevertraeffade de flesta gneifers mentala kapacitet. En dag daa han befann sig vandrande i skogen uppsaangade han medelst sina oegon en stor myrstack.

"Dess storlek aer ett maatt paa det arbete som dess uppfoerare hafva nedlagt, paa det att den skola blifva uppfoerd." upphov han sin staemma och sade under det att hans længst till hoeger vardtande finger pekade paa stacken, paa det att de, hvilka undgaatt synen, skola blifva paavisad dess existens. Daa uppenbarade sig myrstackens drottning i all sin praktfullhet, hvilken genom foedseln varda henne gifven och sade:

"Hur kunna du uttala dig om saadana saker? Du vet icke ens huru mycket ett endaste barr i denna myrstack vaega. Huru kunna du daa uttala dig om stackens totala volym, hvilken enkelt kunna haerledas medelst flerdimensionella

analytiska metoder paa det att ett exaktare svar skall kunna
laemnas!"

Sagan om den lilla Differentialen

et var en gaang en glad och lycklig liten differential som bodde mellan de twaa punkterna \mathbb{P} och \mathbb{Q} på tangenten till den vackra kurvan $y=f(x)$. En dag naer differentialen som vanligt satt och sloeade, fick han foer sig att han skulle ge sig ut paa en laang och aeventyrlig faerd. Bort... mot oaendligheten...

"Taenk om jag kunde faa ett alldeles egent graensvaerde daa jag gaar mot oaendligheten" taenkte han. Han packade ihop det noedvaendigaste: sin definitionsmaengd, sitt vaerdesoerraad, naagra ekvationssystem om han skulle bli hungrig, och sist men inte minst sin hoegt aelskade derivberbathet och gav sig i vaeg.

Det var en vacker foersommardag. solen sken ner paa den lilla differentialen daer han vandrade laengs tallinjen. Himlen var blaa och bara naagra enstaka moln svaevade sakta oever den som Laplacetransformer paa ett boeljande hav. Vacker musik baserad paa fraktaler stroemmade genom luften i bakgrunden. Var nu den ligger.

Efter ett tag kom den lilla differentialen till en bastant stenbro, som straeckte sig oever en bred flod. Nere vid floden satt nysoeraelskade matematiker tillsammans med sina integraler och myste. Fiskare lekte glatt i det om inte varma saa iallafall vattnet. Uppe paa bron stod den hemska cosinussatsen och hans elaka polare medelvaerdessatsen.

"Vem aer det som infiltrerar min definitionsmaengd?"

roet cosinussatsen paa ett saa hemskt och otaeckt saett att den stackars lilla differentialen fick obehagliga associationer till Sivert Deholm. Radianerna floeg aat alla haall med en approximativ hastighet av 0.6c.

"Om du inte foersvinner haerifraan ska jag laesa upp pi med 180 miljoner decimaler!" hotade den demoniska medelvaerdessatsen demoniskt.

"Aah nej! Inte det!" snyftade den lilla differentialen och gick

sakta daeristraan med droejande steg. Han satte sig paa en determinant och graet bitterligen.

Efter ett tag kom hans baeste vaen, differentialekvationen Ernst, foerbi. Han var av 384:e ordningen, saa da inser du vael laett att han inte var att leka med. Differentialen heraettade om sitt problem, och snart var de baada tillbaka vid bron igen. Ernst integrerade, normaliserade, diagonaliserade, Taylorutvecklade och rapade. Daa blev de baada satserna saa raedda att de begraensade sin giltighet och foersvann. Sedan kunde differentialen komma oever bron, och fortsaetta sin laanga faerd mot oaendligheten och sitt efterlaengtade graensvaerde paa $-1/2$. Och aer han inte framme saa gaar han vael aen.

